

Panium – Nummer tre

Synet og den fastsatte tid: En profetisk parallel

Jeff Pippenger

2025-02-28

Lignelsen om de ti jomfruer gentages ordret i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie. Habakkuk kapitel to fremstiller lignelsens kerne, når det identificerer det syn, som taler ved enden.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde for at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irettesat. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned og gør det tydeligt på tavler, for at den, der læser det, kan løbe. For synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. Se, hans sjæl, som er hovmodig, er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:1–4.

Vers syvogtyve i Daniel elleve identificerer også den „fastsatte tid“.

Begge disse kongers hjerter skal være vendt til at øve ondt, og ved ét og samme bord skal de tale løgn; men det skal ikke lykkes, for enden kommer først til den fastsatte tid. Daniel 11:27.

Det „syn“, som stadfæstes af Rom, er til „en fastsat tid“, og de to konger, hvis hjerte er vendt mod at gøre ondt og tale løgn ved ét bord, identificerer et profetisk vejmærke, som indtræffer, før synet „taler“. Før den fastsatte tid taler to konger „løgn“, og når synet taler ved den fastsatte tid, lyver det ikke. Den fastsatte tid er søndagsloven i USA, og mødet ved bordet markerer begyndelsen på en profetisk periode. „Synet“ opfyldes i historien ved søndagsloven, men det stadfæstes forud for søndagsloven. Dette er tydeligt, for de trofaste får at vide, at de skal vente på synet, og de får at vide, at de skal kundgøre synet. De kunne ikke kundgøre det forud for synets opfyldelse, hvis synet endnu ikke var stadfæstet.

Jeremias repræsenterer dem, der „venter“ på synet:

O Herre, du ved det: kom mig i hu, og se til mig, og hævn mig på mine forfølgere; tag mig ikke bort i din langmodighed; vid, at jeg for din skyld har lidt hån. Dine ord blev fundet, og jeg åd dem, og dit ord blev for mig mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldt ved dit navn, Herre, Hæskarers Gud. Jeg sad ikke i spotternes forsamling og frydede mig ikke; jeg sad ene på grund af din hånd, thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende, og mit sår ulægeligt, så det ikke vil heles? Vil du da være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Derfor siger Herren så: Dersom du vender om, vil jeg lade dig vende tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og dersom du udskiller det dyrebare fra det ringe, skal du være som min mund. De skal vende om til dig, men du skal ikke vende om til dem. Og jeg vil gøre dig til en fast bronzemur for dette folk; og de skal stride imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ondes hånd, og jeg vil løskøbe dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:15–21.

Søndagsloven i USA er dér, hvor symbolet på «å minnes» markeres. Det er der sabbaten, som altid skal huskes, blir den endelige prøvesteinen. Det er der Tyrus' skjøge, som har vært glemt, blir husket. Det er der Gud kommer Babylons synder i hu og gir henne dobbelt dom.

Det vejmærke, hvor talen er placeret, er søndagsloven i USA, for dér „taler“ jordens dyr som en drage. Ved det samme vejmærke „taler“ æslet i Bileams profetiske linje. Når Johannes Døberen fødes, „taler“ hans far, Zakarias, som ved guddommelig indgriben har været hindret i at tale.

Og det skete, at de på den ottende dag kom for at omskære barnet; og de kaldte ham Zakarias efter hans faders navn. Og hans moder svarede og sagde: Nej, således skal det ikke være; men han skal kaldes Johannes. Og de sagde til hende: Der er ingen blandt din slægt, som kaldes ved dette navn. Og de gav tegn til hans fader for at få at vide, hvad han ville, at han skulle kaldes. Og han bad om en tavle og skrev disse ord: Hans navn er Johannes. Og de undrede sig alle. Og hans mund blev straks åbnet, og hans tunge løst, og han talte og priste Gud. Lukas 1:59–64.

Ved søndagsloven i USA bliver pavedømmets dødelige sår lægt, og hun bliver det ottende kongerige, som er af de syv, når USA, hvis præsident Donald Trump er den ottende præsident, som er af de syv. På samme tidspunkt ophøjes de hundrede og fireogfyrre tusind som et banner. De hundrede og fireogfyrre tusind er den ottende menighed, som er af de syv. Ved søndagsloven markeres tallet otte, og det var på den ottende dag, at Johannes blev omskåret, og Zakarias talte. Zakarias betyder, at Gud har „ihukkommet“. Søndagsloven er forfalskningen af den sande sabbat, som skulle „ihukkommes“. Ved søndagsloven „ihukommes“ Tyrus' skjøge. Det er ved søndagsloven, at Gud „ihukommer“ Babylons synder og fordobler hendes dom.

Jeremias repræsenterer dem, som led den første skuffelse, og som venter på synet, der tøver. Han repræsenterer de trofaste, som bliver Guds mund på den fastsatte tid, når synet taler og ikke lyver. Synet, som taler på den fastsatte tid, forudgås af to konger, der lyver for hinanden ved ét og samme bord. Denne begivenhed går forud for søndagsloven og finder derfor sted i Paniums historie, således som den fremstilles i vers tretten til femten, hvilket er den samme periode, hvor „folkets røvere“ stadfæster „synet.“

Og i de tider skal mange rejse sig mod sydens konge; også volds mændene blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11:14.

„Røverne“ er Rom, og Rom i de sidste dage er katolicismen. Paven stadfæster synet, og det gør han i perioden umiddelbart før søndagsloven. Det gør han ved at gribe ind i slaget ved Panium, hvor Trump sejrer over Putin. Slaget fandt sted i år 200 f.Kr., det samme år som det hedenske Rom trådte ind i den profetiske historie. Pompejus den Store erobrede Jerusalem i 63 f.Kr. Denne begivenhed fandt sted under hans felttog i Østen, da han greb ind i en borgerkrig mellem de hasmonæiske brødre Hyrkanos II og Aristobulos II. Pompejus tog parti for Hyrkanos II, belejrede Jerusalem og indtog til sidst byen efter en tre måneder lang belejring. Dette markerede afslutningen på Judæas uafhængighed og begyndelsen på romersk kontrol over området, som senere skulle blive en provins under romersk herredømme.

Før søndagsloven griber paven ind i den historie, som er forbundet med slaget ved Panium. Når han træder ind i den profetiske historie, stadfæster hans fremtræden synet; det syn, som endnu skal „tale“ på søndagslovens „fastsatte tid“ i USA. Det „syn“, som tøvede, er den fejlslagne forudsigelse, der markerede begyndelsen på tøvetiden i lignelsen om de ti jomfruer. Det markerede også den anden engels ankomst blandt de tre engle i Åbenbaringen fjorten. En fejlslagen forudsigelse, som indledte en venteperiode og en opmuntring til at „vente“ på dens opfyldelse, skønt den tøvede.

I den milleritiske historie endte forhalingstiden ved lejr mødet i Exeter fra den 12. til den 17. august 1844. En skuffelse, fremkaldt af en fejlslagen forudsigelse, indledte en ventetid, der var bestemt til at fuldende karakteren i to klasser af jomfruer, efterfulgt af forklaringen på den tidligere fejlslagne forudsigelse. Forklaringen i Exeter identificerer de detaljer, der er forbundet med synet, når det opfyldes. De samme kendetegn kan iagttages i Matthæus, kapitel seksten, da Kristus tog sine disciple til Cæsarea Filippi. Fra dette tidspunkt og fremefter lærte Kristus direkte disciplene, hvad der ville ske ved korset.

Fra den tid begyndte Jesus at gøre sine disciple klart, at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældstes og ypperstepræsternes og de skriftkloges hånd og blive slået ihjel og oprejses på den tredje dag. Mattæus 16:21.

Det bør bemærkes, at det netop citerede vers står mellem det, at Jesus fastslår, at Peter var blevet ledt af Helligånden i sin bekendelse af Jesus som Kristus, den levende Guds søn. Da Kristus derpå begyndte at undervise dem om det kommende kors, modsatte Peter sig budskabet, og Kristus kaldte Peter Satan. Det budskab, som bliver oplukket, når synet stadfæstes, frembringer to klasser af tilbedere, begge repræsenteret ved Peter.

Cæsarea Filippi er Panium, og begge leder til den fastsatte tid for korset i Kristi linje, den 22. oktober 1844 i den milleritiske historie og søndagsloven i dag. Panium, Cæsarea Filippi og Exeter-lejr mødet er det samme profetiske vejmærke. Det er ved dette vejmærke, at synet stadfæstes med indførelsen af paven i fortællingen. Stadfæstelsen af synet går forud for den fastsatte tid, for Cæsarea Filippi gik forud for korset, Exeter-lejr mødet gik forud for den 22. oktober 1844, og Panium i 200 f.Kr. gik forud for, at Pompejus erobrede Jerusalem i 63 f.Kr. Engang før søndagsloven i USA vil paven, som er Tyrus' skøge, åbent træde ind i den profetiske historie. Når han gør det, er synet stadfæstet.

Synet er grundfæstet i den tredje stedfortræderkrig i kapitel elleve. Den første stedfortræderkrig illustrerer den sidste stedfortræderkrig, så den sidste stedfortræderkrig vil besidde de samme profetiske kendetegn som den første. Sydens konge, repræsenteret i navnet Vladimir, som betyder hersker over fællesskabet, fejdes bort gennem en alliance mellem paven og USA's præsident. Den sidste pave vil være den ottende, som er af de syv, til opfyldelse af Åbenbaringen sytten, og den sidste præsident vil være den ottende, som er af de syv, ligesom det vil være tilfældet med bannerføreren for de et hundrede og fireogfyrre tusind.

Forholdet mellem paven og præsidenten i begyndelsen var en »hemmelig alliance«, og den ottende og sidste præsidents alliance med paven vil også være »hemmelig«, for i denne periode er Tyrus'

skøge profetisk »glemte«. Alliancen mellem Reagan og pave Johannes Paul II var hemmelig, men samtidig blev paven det mest genkendelige ansigt på jorden. Det, som er »glemte« vedrørende Tyrus' skøge, som begår utugt med alle jordens konger, er et særligt kendetegn ved pavedømmet, som sammenfatter alle hendes synder i én kategori af oprør. Dette kendetegn er den katolske kirkes krav på »ufejlbarlighed«. Dette forhold er så vigtigt at se, at jeg nu vil afslutte denne artikel med et kapitel af søster White. Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel, men når du læser det følgende kapitel fra Den store strid, så husk, at næsten hvert eneste medlem af Trumps kabinet er romersk-katolsk, med en blanding af pinsebevægelse og en altid nærværende indflydelse fra Franklin Graham, som for nylig opfordrede til offentlige bønner for Bibelfroftens antikrist.

„Samvittighedsfriheden truet“

„Romanismen betragtes nu af protestanter med langt større velvilje end i tidligere år. I de lande, hvor katolicismen ikke er den dominerende magt, og hvor papisterne går frem med en forsonlig holdning for at vinde indflydelse, breder der sig en stigende ligegyldighed over for de læresætninger, der adskiller de reformerede kirker fra det pavelige hierarki; den opfattelse vinder frem, at vi trods alt ikke er så vidt forskellige i væsentlige punkter, som man har antaget, og at en smule eftergivenhed fra vor side vil bringe os til en bedre forståelse med Rom. Der var en tid, da protestanter satte friheden i samvittighedsspørgsmål højt, en frihed, der var blevet så dyrt købt. De lærte deres børn at afsky pavedømmet og fastholdt, at det at søge harmoni med Rom ville være troløshed mod Gud. Men hvor vidt forskellige er ikke de holdninger, der nu gives udtryk for!“

“Forsvarerne af pavedømmet erklærer, at kirken er blevet bagtalt, og den protestantiske verden er tilbøjelig til at godtage denne påstand. Mange hævder, at det er uretfærdigt at dømme nutidens kirke efter de vederstyggeligheder og absurditeter, der kendetegnede dens herredømme gennem århundrederne med uvidenhed og mørke. De undskylder dens frygtelige grusomhed som et resultat af tidernes barbari og påberåber sig, at den moderne civilisations indflydelse har ændret dens sindelag.”

„Har disse personer glemt det ufejlbarlighedskrav, som denne hovmodige magt har gjort gældende i otte hundrede år? Langtfra at være blevet opgivet blev dette krav i det nittende århundrede stadfæstet med større eftertrykkelighed end nogen sinde før. Når Rom hævder, at »kirken aldrig har fejlet; heller ikke vil den, ifølge Skrifterne, nogen sinde fejle« (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, bog 3, århundrede II, del 2, kapitel 2, afsnit 9, note 17), hvordan kan den da give afkald på de principper, som styrede dens handlemåde i tidligere tidsaldr?“

Den pavelige kirke vil aldrig opgive sit krav på ufejlbarlighed. Alt, hvad den har gjort i sin forfølgelse af dem, som forkaster dens dogmer, anser den for ret; og ville den ikke gentage de samme handlinger, dersom lejligheden bød sig? Lad de begrænsninger, som nu er pålagt af verdslige regeringer, blive fjernet, og lad Rom blive genindsat i sin tidligere magt, og der ville snart ske en genoplivning af dens tyranni og forfølgelse.

„En velkendt forfatter udtaler sig således om det pavelige hierarkis holdning med hensyn til samvittighedsfrihed og om de farer, som især truer De Forenede Stater som følge af hendes

politikks fremgang: »Der er mange, som er tilbøjelige til at tilskrive enhver frygt for romerkatolicismen i De Forenede Stater fordom eller barnagtighed. Sådanne ser intet i romerkirkens karakter og holdning, som er fjendtligt over for vore frie institutioner, eller finder intet ildevarslende i dens vækst. Lad os da først sammenligne nogle af vor regerings grundlæggende principper med den katolske kirkes.«

„De Forenede Staters forfatning garanterer samvittighedsfrihed. Intet er mere dyrebart eller mere grundlæggende. Pave Pius IX sagde i sit encykliske brev af 15. august 1854: „De absurde og vildfarelsesfulde læresætninger eller raserier til forsvar for samvittighedsfriheden er en højst pestilential vildfarelse — en pest, som af alle andre er den mest at frygte i en stat.“ Den samme pave belagde i sit encykliske brev af 8. december 1864 med anathema „dem, der hævder samvittigheds- og religionsfrihed“, samt „alle sådanne, som fastholder, at kirken ikke må anvende tvangsmidler.“

”Roms særlige tone i De Forenede Stater indebærer ikke nogen forandring i hjertet. Hun er tolerant, hvor hun er magtesløs. Biskop O’Connor siger: ‘Religionsfrihed tåles blot, indtil det modsatte kan gennemføres uden fare for den katolske verden.’ ... Ærkebiskoppen af St. Louis sagde engang: ‘Kætteri og vantro er forbrydelser; og i kristne lande, som for eksempel Italien og Spanien, hvor hele folket er katolikker, og hvor den katolske religion er en væsentlig del af landets lov, straffes de som andre forbrydelser.’ ...”

»Enhver kardinal, ærkebiskop og biskop i den katolske kirke aflægger en troskabsed til paven, hvori følgende ord forekommer: »Kættere, skismatikere og oprørere mod vor nævnte herre (paven), eller hans førnævnte efterfølgere, vil jeg efter yderste evne forfølge og modarbejde.« —Josiah Strong, Our Country, kap. 5, afsn. 2–4.

”Det er sandt, at der findes sande kristne i det romersk-katolske kirkesamfund. Tusinder i denne kirke tjener Gud i overensstemmelse med det bedste lys, de har. De får ikke adgang til hans ord, og derfor skelner de ikke sandheden. De har aldrig set modsætningen mellem en levende hjertetjeneste og en kredsgang af blot former og ceremonier. Gud ser med medlidende ømhed på disse sjæle, oplært som de er i en tro, der er vildledende og utilfredsstillende. Han vil lade lysstråler trænge igennem det tætte mørke, som omgiver dem. Han vil åbenbare sandheden for dem, sådan som den er i Jesus, og mange vil endnu indtage deres plads sammen med hans folk.”

”Men romerkirken som system er nu ikke mere i overensstemmelse med Kristi evangelium end på noget tidligere tidspunkt i dens historie. De protestantiske kirker befinder sig i stort mørke, ellers ville de skelne tidens tegn. Den romerske kirke er vidtrækkende i sine planer og sine virkemåder. Den anvender ethvert middel for at udvide sin indflydelse og øge sin magt som forberedelse til en hård og målbevidst kamp for at genvinde herredømmet over verden, for på ny at oprette forfølgelse og for at tilintetgøre alt det, protestantismen har udrettet. Katolicismen vinder frem på alle sider. Se det voksende antal af dens kirker og kapeller i protestantiske lande. Se på populariteten af dens højskoler og seminarier i Amerika, som i så vid udstrækning besøges af protestanter. Se på ritualismens vækst i England og de hyppige overgange til katolikernes rækker. Disse ting burde vække ængstelse hos alle, som sætter pris på evangeliets rene principper.”

„Protestanter har pillet ved og begunstiget pavedømmet; de har indgået kompromiser og givet indrømmelser, som papisterne selv er overraskede over at se og ikke formår at forstå. Mennesker lukker øjnene for romervæsenets sande karakter og de farer, der må befrygtes som følge af dets overherredømme. Folket må vækkes for at modstå denne højst farlige fjendes fremstød mod borgerlig og religiøs frihed.“

„Mange protestanter antager, at den katolske religion er uattraktiv, og at dens gudstjeneste er en kedelig, meningsløs række af ceremonier. Her tager de fejl. Skønt romersk-katolicismen er grundet på bedrag, er den ikke et groft og klodset bedrag. Den romerske kirkes gudstjeneste er et højt imponerende ceremoniel. Dens prægtige pragtudfoldelse og højtidelige ritualer betager folkets sanser og bringer fornuftens og samvittighedens stemme til tavshed. Øjet betages. Pragtfulde kirker, imponante processioner, gyldne altre, juvelbesatte helligdomme, udsøgte malerier og udsøgt billedhuggerkunst appellerer til kærligheden til skønhed. Også øret fanges. Musikken er uovertruffen. De rige toner fra det dybt klingende orgel, som forenes med melodien fra mange stemmer, når den svulmer gennem de høje kupler og søjlegange i hendes storslåede katedraler, kan ikke undgå at fylde sindet med ærefrygt og ærbødighed.“

“Denne ydre pragt, pomp og ceremoni, som kun håner den syndesårede sjæls længsler, er et bevis på indre fordærv. Kristi religion behøver ikke sådanne tillokkelser for at anbefale sig. I det lys, der skinner fra korset, fremtræder den sande kristendom så ren og elskelig, at ingen ydre udsmykninger kan forøge dens sande værd. Det er hellighedens skønhed, en sagtmodig og stille ånd, som er værdifuld for Gud.

„Stilens glans er ikke nødvendigvis et tegn på rene, ophøjede tanker. Høje forestillinger om kunst, fin forfinelse i smag, findes ofte hos sind, der er jordiske og sanselige. De benyttes ofte af Satan til at få mennesker til at glemme sjælens fornødenheder, miste den fremtidige, udødelige tilværelse af syne, vende sig bort fra deres uendelige Hjælper og leve for denne verden alene.

En religion, der består i det ydre, er tillokkende for det ufornyede hjerte. Den katolske gudsdyrkelses pragt og ceremoniel besidder en forførende, betagende magt, hvorved mange bedrages; og de kommer til at betragte den romerske kirke som selve himlens port. Ingen andre end de, som har plantet deres fødder fast på sandhedens grundvold, og hvis hjerter er fornyede ved Guds Ånd, er sikrede mod hendes indflydelse. Tusinder, som ikke har en erfaringsmæssig kundskab om Kristus, vil blive ledt til at antage guds frygtens former uden dens kraft. En sådan religion er netop, hvad skarerne begærer.

“Kirkens påstand om retten til at tilgive fører romanisten til at føle sig fri til at synde; og skriftemålets ordning, uden hvilken hendes tilgivelse ikke gives, har ligeledes tilbøjelighed til at give ondskaben frit spillerum. Den, som knæler for det faldne menneske og i bekendelsen åbner sit hjertes hemmelige tanker og forestillinger, fornedrer sin mandighed og nedværdiger enhver ædel tilskyndelse i sin sjæl. Når han blotlægger sit livs synder for en præst, — et fejlende, syndigt dødeligt menneske, og alt for ofte fordærvet af vin og tøjlesløshed, — sænkes hans karaktermålestok, og som følge deraf besmittes han. Hans tanke om Gud fornedres til det faldne menneskes lighed, for præsten står som Guds repræsentant. Denne nedværdigende bekendelse fra menneske til menneske er den skjulte kilde, hvorfra meget af det onde er

udgået, som besmitter verden og bereder den til den endelige ødelæggelse. Men for den, som elsker selvhengivelse, er det mere tiltalende at bekende for en med-dødelig end at åbne sjælen for Gud. Det er mere behageligt for den menneskelige natur at gøre bod end at afstå fra synd; det er lettere at spæge kødet med sæk og brændenælder og gnagende lænker end at korsfæste de kødelige lyster. Tungt er det åg, som det kødelige hjerte er villigt til at bære frem for at bøje sig under Kristi åg.

„Der er en slående lighed mellem den romerske kirke og den jødiske kirke på tidspunktet for Kristi første komme. Mens jøderne i det skjulte trampede på ethvert princip i Guds lov, var de udadtil strenge i overholdelsen af dens forskrifter og pålagde den byrder og overleveringer, som gjorde lydigheden smertefuld og tyngende. Ligesom jøderne gav sig ud for at ære loven, således hævder romersk-katolikker at ære korset. De ophøjer symbolet på Kristi lidelser, mens de i deres liv fornægter Ham, som det repræsenterer.“

“Papister anbringer kors på deres kirker, på deres altre og på deres klæder. Overalt ses korsets insignier. Overalt æres og ophøjes det udvortes. Men Kristi lærdomme er begravet under en masse meningsløse traditioner, falske fortolkninger og strenge pålæg. Frelserens ord om de forstokkede jøder gælder med endnu større kraft for den romersk-katolske kirkes ledere: ‘De binder tunge byrder, som er svære at bære, og lægger dem på menneskers skuldre; men selv vil de ikke røre dem med en finger.’ Matthæus 23:4. Samvittighedsfulde sjæle holdes i stadig rædsel af frygt for en fortørnet Guds vrede, mens mange af kirkens høje værdighedspersoner lever i luksus og sanselig nydelse.”

Tilbedelsen af billeder og relikvier, påkaldelsen af helgener og ophøjelsen af paven er Satans redskaber til at drage folkets sind bort fra Gud og fra Hans Søn. For at fuldbyrde deres undergang søger han at vende deres opmærksomhed bort fra Ham, ved hvem alene de kan finde frelse. Han vil lede dem hen til ethvert objekt, som kan sættes i stedet for den Ene, der har sagt: »Kom til mig, alle I, som arbejder og er tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.« Matthæus 11:28.

„Det er Satans stadige bestræbelse at fordreje Guds karakter, syndens natur og de virkelige spørgsmål, der står på spil i den store strid. Hans sofisteri mindsker forpligtelsen over for den guddommelige lov og giver mennesker frihed til at synde. Samtidig får han dem til at nære falske forestillinger om Gud, så de betragter Ham med frygt og had snarere end med kærlighed. Den grusomhed, der er iboende i hans egen karakter, tillægges Skaberen; den legemliggøres i religionssystemer og kommer til udtryk i former for tilbedelse. Således bliver menneskers sind forblindet, og Satan sikrer sig dem som sine redskaber til at føre krig imod Gud. Ved forvanskede opfattelser af de guddommelige egenskaber blev hedenske nationer ledt til at tro, at menneskeofre var nødvendige for at sikre guddommens gunst; og frygtelige grusomheder er blevet begået under afgudsdyrkelsens forskellige former.

Den romersk-katolske kirke, som forener hedenskabets og kristendommens former og ligesom hedenskabets forvrænger Guds karakter, har grebet til fremgangsmåder, der ikke er mindre grusomme og afskyvækkende. I Roms overherredømmes dage fandtes der torturredskaber til at tvinge tilslutning til dens læresætninger. Der var bålet for dem, som ikke ville give efter for dens krav. Der fandt massakrer sted i et omfang, som aldrig vil blive kendt, før det åbenbares

ved dommen. Kirkens dignitarer studerede under Satan, deres herre, på at opfinde midler til at forvolde den størst mulige tortur uden at gøre ende på offerets liv. I mange tilfælde blev den helvedesagtige proces gentaget til den yderste grænse for menneskets udholdenhed, indtil naturen opgav kampen, og den lidende hilste døden som en sød befrielse.

Sådan var skæbnen for Roms modstandere. For sine tilhængere havde hun svøbens tugt, udsultende sult, legemlige askeser i enhver tænkelig, hjerteskræende form. For at sikre sig Himmelens gunst krænkede de bodfærdige Guds love ved at krænke naturens love. De blev lært at sønderrive de bånd, som Han har knyttet for at velsigne og glæde menneskets jordiske vandring. Kirkegården rummer millioner af ofre, som tilbragte deres liv i forgæves bestræbelser på at undertvinge deres naturlige hengivenhed, på at undertrykke enhver tanke og følelse af medfølelse med deres medmennesker som noget, der var anstødeligt for Gud.

Hvis vi ønsker at forstå Satans målbevidste grusomhed, som gennem hundreder af år har manifesteret sig, ikke blandt dem, der aldrig har hørt om Gud, men i selve hjertet af og over hele kristenhedens udstrækning, behøver vi blot at se på romanismens historie. Gennem dette kolossale bedragssystem opnår ondskabens fyrste sit formål ved at bringe vanære over Gud og elendighed over mennesket. Og når vi ser, hvorledes han formår at forklæde sig og udføre sit værk gennem kirkens ledere, kan vi bedre forstå, hvorfor han nærer en så stor modvilje mod Bibelen. Hvis den bog læses, vil Guds barmhjertighed og kærlighed blive åbenbaret; det vil blive set, at Han ikke lægger nogen af disse tunge byrder på mennesker. Alt, hvad Han kræver, er et sønderbrudt og angerfuldt hjerte, en ydmyg, lydig ånd.

“Kristus giver i sit liv intet eksempel på, at mænd og kvinder skal indeslutte sig i klostre for at blive skikkede til himlen. Han har aldrig lært, at kærlighed og medfølelse må undertrykkes. Frelserens hjerte flød over med kærlighed. Jo nærmere mennesket kommer den moralske fuldkommenhed, desto skarpere er dets følsomhed, desto mere gennemtrængende er dets erkendelse af synden, og desto dybere er dets medfølelse med de lidende. Paven gør krav på at være Kristi stedfortræder; men hvordan tåler hans karakter en sammenligning med vor Frelser? Er det nogen sinde kendt, at Kristus overgav mennesker til fængslet eller pinebænken, fordi de ikke viste Ham hyldet som himlens Konge? Hørtes hans røst nogen sinde dømme dem til døden, som ikke tog imod Ham? Da Han blev ringeagtet af befolkningen i en samaritansk landsby, blev apostlen Johannes fyldt af harme og spurgte: ‘Herre, vil du, at vi skal byde ild fare ned fra himlen og fortære dem, ligesom Elias gjorde?’ Jesus så med medynk på sin discipel og irettesatte hans hårde ånd og sagde: ‘Menneskesønnen er ikke kommet for at ødelægge menneskers liv, men for at frelse dem.’ Luk. 9:54, 56. Hvor forskellig fra den ånd, som Kristus gav til kende, er den, der kommer til udtryk hos hans foregivne stedfortræder.”

„Den romerske kirke fremtræder nu med en tiltalende facade for verden og dækker sin beretning om frygtelige grusomheder med undskyldninger. Hun har iklædt sig kristuslignende klæder; men hun er uforandret. Ethvert princip hos pavedømmet, som fandtes i tidligere tider, findes i dag. De læresætninger, der blev udtænkt i de mørkeste tidsaldrer, fastholdes stadig. Ingen bedrager sig selv. Det pavedømme, som protestanter nu er så rede til at ære, er det samme, som herskede over verden på Reformationens tid, da Guds mænd rejste sig, med fare for deres liv, for at afsløre hendes ugudelighed. Hun besidder den samme stolthed og

hovmodige selvophøjelse, som herskede over konger og fyrster og gjorde krav på Guds rettigheder. Hendes ånd er nu ikke mindre grusom og despotisk end dengang, da hun knuste den menneskelige frihed og dræbte den Højestes hellige.“

„Pavedømmet er netop det, som profetien erklærede, at det ville være: frafaldet i de sidste tider. 2 Thessalonikerbrev 2:3, 4. Det er en del af dets politik at antage den skikkelse, som bedst vil fremme dets formål; men under kamæleonens omskiftelige ydre skjuler det slangens uforanderlige gift. ‘Tro bør ikke holdes med kættere, ej heller med personer, som mistænkes for kætteri’ (Lenfant, bind 1, side 516), erklærer det. Skal denne magt, hvis historie gennem tusind år er skrevet med de helliges blod, nu anerkendes som en del af Kristi kirke?”

„Det er ikke uden grund, at den påstand er blevet fremsat i protestantiske lande, at katolicismen afviger mindre fra protestantismen end i tidligere tider. Der er sket en forandring; men forandringen er ikke i pavedømmet. Katolicismen ligner ganske vist meget af den protestantisme, som nu findes, fordi protestantismen i så høj grad er degenereret siden reformatorenes dage.”

„Idet de protestantiske kirker har søgt verdens gunst, har falsk næstekærlighed blindet deres øjne. De ser ikke, at det er rigtigt at tro godt om alt ondt, og som det uundgåelige resultat vil de til sidst tro ondt om alt godt. I stedet for at stå til forsvar for den tro, som én gang for alle blev overgivet til de hellige, er de nu så at sige ved at undskylde over for Rom for deres ukærlige opfattelse af hende og beder om tilgivelse for deres snæversyn.“

„En stor skare, selv blandt dem, der ikke nærer nogen gunst for romanismen, erkender kun lidt af den fare, der udgår fra dens magt og indflydelse. Mange hævder, at det intellektuelle og moralske mørke, som rådede i middelalderen, begunstigede udbredelsen af dens dogmer, overtro og undertrykkelse, og at nyere tiders større oplysning, kundskabens almindelige udbredelse og den voksende frisindethed i religiøse anliggender udelukker en genoplivelse af intolerance og tyranni. Selve tanken om, at en sådan tingenes tilstand skulle komme til at eksistere i denne oplyste tidsalder, bliver gjort til genstand for spot. Det er sandt, at et stort lys, intellektuelt, moralsk og religiøst, skinner over denne slægt. På de åbne sider i Guds hellige ord er lys fra himmelen blevet udgydt over verden. Men det bør erindres, at jo større det skænkede lys er, desto større er mørket hos dem, der forvansker og forkaster det.“

„Et bønfoldende studium af Bibelen ville vise protestanter pavemagtens virkelige karakter og få dem til at afsky den og sky den; men mange er så kloge i deres egne øjne, at de ikke føler noget behov for ydmygt at søge Gud, for at de må blive ledt ind i sandheden. Skønt de bryster sig af deres oplysning, er de uvidende både om Skrifterne og om Guds kraft. De må have et eller andet middel til at bringe deres samvittighed til ro, og de søger det, som er mindst åndeligt og ydmygende. Hvad de ønsker, er en metode til at glemme Gud, som kan gælde for en metode til at ihukomme Ham. Pavemagten er vel egnet til at imødekomme alle disse behov. Den er beredt for to klasser af mennesker, som omfatter næsten hele verden — dem, der vil frelses ved deres fortjenester, og dem, der vil frelses i deres synder. Her er hemmeligheden ved dens magt.“

„En tid med stort intellektuelt mørke har vist sig at være gunstig for pavedømmets fremgang. Det vil endnu blive påvist, at en tid med stort intellektuelt lys i lige så høj grad er gunstig for dets fremgang. I tidligere tidsaldrer, da mennesker var uden Guds ord og uden kundskab om sandheden, var deres øjne tildækkede, og tusinder blev fanget i snaren, idet de ikke så nettet, som var udspændt for deres fødder. I denne generation er der mange, hvis øjne blændes af skæret fra menneskelige spekulationer, ‘videnskab, som falskeligt kaldes således;’ de skelner ikke nettet og går ind i det lige så villigt, som om deres øjne var tildækkede. Gud bestemte, at menneskets intellektuelle evner skulle betragtes som en gave fra dets Skaber og anvendes i sandhedens og retfærdighedens tjeneste; men når stolthed og ærgerrighed næres, og mennesker ophøjer deres egne teorier over Guds ord, da kan intelligensen udrette større skade end uvidenheden. Således vil den falske videnskab i vor tid, som undergraver troen på Bibelen, vise sig lige så virksom til at berede vejen for antagelsen af pavedømmet med dets tillokkende former, som tilbageholdelsen af kundskab var det til at åbne vejen for dets ophøjelse i den mørke middelalder.“

„I de bevægelser, der nu er i gang i De Forenede Stater for at sikre kirkens institutioner og skikke statens støtte, følger protestanterne i papisternes fodspor. Ja, mere end det, de åbner døren for pavedømmet til i det protestantiske Amerika at genvinde det herredømme, som det har mistet i den gamle verden. Og det, som giver denne bevægelse endnu større betydning, er den kendsgerning, at det vigtigste tilsigtede formål er håndhævelsen af søndagshelligholdelsen—en skik, som stammer fra Rom, og som det gør krav på som tegnet på sin myndighed. Det er pavedømmets ånd—tilpasningens ånd til verdslige skikke, ærbødigheden for menneskelige overleveringer over Guds bud—der gennemtrænger de protestantiske kirker og leder dem til at udføre det samme værk med søndagens ophøjelse, som pavedømmet har udført før dem.“

“Hvis læseren vil forstå de magter, som skal tages i brug i den snart forestående konflikt, behøver han blot at følge beretningen om de midler, Rom benyttede til det samme formål i tidligere tider. Hvis han vil vide, hvordan papister og protestanter i forening vil behandle dem, der forkaster deres dogmer, lad ham da se den ånd, Rom lagde for dagen over for sabbatten og dens forsvarere.

„Kongelige dekretter, almindelige kirkemøder og kirkelige forordninger, opretholdt af verdslig magt, var de skridt, hvorved den hedenske fest nåede sin hædersplads i den kristne verden. Den første offentlige foranstaltning, der håndhævede søndagshelligholdelse, var den lov, som blev udstedt af Konstantin. (A.D. 321) Dette dekret påbød byens befolkning at hvile på „solens ærværdige dag“, men tillod landbefolkningen at fortsætte deres landbrugsarbejde. Skønt det i virkeligheden var en hedensk lovbestemmelse, blev den håndhævet af kejseren efter hans nominelle antagelse af kristendommen.“

Da det kongelige påbud ikke viste sig at være en tilstrækkelig erstatning for guddommelig myndighed, fremførte Eusebius, en biskop, som søgte fyrsters gunst, og som var Konstantins særlige ven og smigrer, den påstand, at Kristus havde overført sabbatten til søndagen. Ikke ét eneste vidnesbyrd fra Skrifterne blev fremlagt som bevis for den nye lære. Eusebius selv indrømmer uforvarende dens usandhed og peger på ændringens virkelige ophavsmænd. »Alle

ting,« siger han, »hvad det end var, som det var pligt at gøre på sabbatten, dette har vi overført til Herrens dag.« — Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, side 538. Men søndagsargumentet, grundløst som det var, tjente til at opmuntre mennesker til at træde Herrens sabbat under fode. Alle, som ønskede at blive æret af verden, antog den populære festdag.

„Efterhånden som pavedømmet blev fast etableret, blev arbejdet med søndagens ophøjelse videreført. I en tid udførte folket landbrugsarbejde, når de ikke deltog i gudstjenesten, og den syvende dag blev stadig anset for sabbatten. Men gradvis blev der gennemført en forandring. Dem, der beklædte hellige embeder, blev forbudt at afsige dom i nogen borgerlig strid på søndagen. Kort efter blev alle personer, af hvilken rang de end var, påbudt at afholde sig fra almindeligt arbejde under trussel om bøde for frie mænd og piskeslag i tjeneres tilfælde. Senere blev det bestemt, at rige mænd skulle straffes med tabet af halvdelen af deres ejendom; og til sidst, at hvis de stadig var genstridige, skulle de gøres til slaver. De lavere klasser skulle lide evig landsforvisning.“

„Også mirakler blev taget i brug. Blandt andre undere berettedes det, at da en bonde, som agtede at pløje sin mark om søndagen, rensede sin plov med et jern, satte jernet sig fast i hans hånd, og i to år bar han det med sig, »til hans overmåde store smerte og skam.« — Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, side 174.

”Senere gav paven anvisning om, at sognepræsten skulle formane dem, der overtrådte søndagen, og tilskynde dem til at gå i kirke og bede deres bønner, for at de ikke skulle bringe en stor ulykke over sig selv og deres naboer. Et kirkeligt koncil fremførte det argument, som siden er blevet så vidt anvendt, endog af protestanter, at eftersom personer var blevet ramt af lynet, mens de arbejdede om søndagen, måtte den være sabbatten. ’Det er åbenbart,’ sagde prælaterne, ’hvor stor Guds mishag var over deres forsømmelse af denne dag.’ Dernæst blev der rettet en appel om, at præster og tjenere, konger og fyrster og alle trofaste mennesker ’anvender deres yderste bestræbelser og omhu, for at dagen må blive genoprettet til sin ære og, for kristendommens anseelses skyld, fremtidig blive mere andægtigt overholdt.’ — Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, side 271.

Da rådets dekreter viste sig utilstrækkelige, blev de verdslige myndigheder anmodet om at udstede et edikt, som ville slå rædsel ind i folkets hjerter og tvinge dem til at afholde sig fra arbejde om søndagen. På en synode afholdt i Rom blev alle tidligere beslutninger stadfæstet med større kraft og højtidelighed. De blev også indarbejdet i den kirkelige lov og håndhævet af de civile myndigheder i næsten hele kristenheden. (Se Heylyn, *History of the Sabbath*, del 2, kap. 5, sek. 7.)

Alligevel forårsagede fraværet af skriftmæssig autoritet for søndagshelligholdelse ikke ringe forlegenhed. Folket satte spørgsmålstegn ved deres læreres ret til at tilsidesætte Jehovas utvetydige erklæring: »Den syvende dag er sabbat for Herren din Gud« for at ære solens dag. For at afhjælpe manglen på bibelsk vidnesbyrd blev andre udveje nødvendige. En nidkær fortæller for søndagen, som hen imod slutningen af det tolvte århundrede besøgte kirkerne i England, blev mødt med modstand af trofaste vidner for sandheden; og så frugtesløse var hans

bestræbelser, at han for en tid forlod landet og søgte efter et middel til at gennemtvinge sin lære. Da han vendte tilbage, var manglen afhjulpet, og i sit senere arbejde mødte han større fremgang. Han medbragte en skriftrulle, som gav sig ud for at være fra Gud selv, og som indeholdt det nødvendige bud om søndagens overholdelse, ledsaget af frygtelige trusler for at skræmme de ulydige. Dette kostelige dokument — en lige så grov forfalskning som den institution, det støttede — siges at være faldet ned fra himlen og at være blevet fundet i Jerusalem på Skt. Simeons alter i Golgata. Men i virkeligheden var det det pavelige palads i Rom, der var kilden, hvorfra det udgik. Bedragerier og forfalskninger for at fremme kirkens magt og velstand er til alle tider blevet anset for lovlige af det pavelige hierarki.

“Rullen forbød arbejde fra den niende time, klokken tre, lørdag eftermiddag, indtil solopgang mandag; og dens autoritet blev erklæret stadfæstet ved mange mirakler. Det blev berettet, at personer, som arbejdede ud over den fastsatte time, blev ramt af lammelse. En møller, som forsøgte at male sit korn, så i stedet for mel en strøm af blod vælde frem, og møllehjulet stod stille til trods for vandets stærke strøm. En kvinde, som satte dej i ovnen, fandt den rå, da den blev taget ud, skønt ovnen var meget varm. En anden, som havde dej rede til bagning ved den niende time, men besluttede at sætte den til side til mandag, fandt den næste dag, at den ved guddommelig kraft var blevet formet til brød og bagt. En mand, som bagte brød efter den niende time om lørdagen, fandt, da han brød det næste morgen, at blod strømmede derfra. Ved sådanne absurde og overtroiske påfund søgte søndagens fortalere at stadfæste dens hellighed. (Se Roger de Hoveden, *Annals*, bd. 2, s. 526–530.)”

“I Skotland blev, ligesom i England, en større agtelse for søndagen sikret ved at forene med den en del af den gamle sabbat. Men den tid, som skulle holdes hellig, varierede. Et edikt fra kongen af Skotland erklærede, at ‘lørdag fra klokken tolv middag burde regnes for hellig,’ og at ingen mand fra den tid og indtil mandag morgen skulle befatte sig med verdslige gøremål.—Morer, side 290, 291.

"Men til trods for alle bestræbelserne på at stadfæste søndagens hellighed bekendte papisterne selv offentligt sabbattens guddommelige autoritet og den menneskelige oprindelse af den ordning, hvormed den var blevet erstattet. I det sekstende århundrede erklærede et paveligt koncil tydeligt: »Lad alle kristne erindre, at den syvende dag blev helliget af Gud og er blevet antaget og holdt, ikke alene af jøderne, men også af alle andre, som bekender sig til at tilbede Gud; skønt vi kristne har forandret deres sabbat til Herrens dag.« — Ibid., side 281, 282. De, som pillede ved den guddommelige lov, var ikke uvidende om karakteren af deres gerning. De satte sig forsætligt over Gud.

„En slående illustration af Roms politik over for dem, der er uenige med hende, blev givet i den lange og blodige forfølgelse af valdenserne, hvoraf nogle holdt sabbatten. Andre led på lignende måde for deres troskab mod det fjerde bud. Historien om kirkerne i Etiopien og Abessinien er særlig betydningsfuld. Midt i den mørke middelalders dysterhed blev de kristne i Centralafrika tabt af syne og glemt af verden, og i mange århundreder nød de frihed i udøvelsen af deres tro. Men til sidst fik Rom kendskab til deres eksistens, og kejseren af Abessinien blev snart forført til at anerkende paven som Kristi stedfortræder. Andre indrømmelser fulgte.“

“Der blev udstedt et edikt, som forbød overholdelsen af sabbatten under de strengeste straffe. (Se Michael Geddes, Church History of Ethiopia, side 311, 312.) Men det pavelige tyranni blev snart et så trykkende åg, at abessinierne besluttede at bryde det af deres nakke. Efter en frygtelig kamp blev romerkirkelige tilhængere forvist fra deres områder, og den gamle tro blev genoprettet. Menighederne glædede sig over deres frihed, og de glemte aldrig den lærdom, de havde modtaget om Roms bedrag, fanatisme og despotiske magt. Inden for deres afsidesliggende rige var de tilfredse med at forblive, ukendte for resten af kristenheden.”

Afrikas menigheder holdt sabbatten, således som den blev holdt af den pavelige kirke før dens fuldstændige frafald. Medens de holdt den syvende dag i lydighed mod Guds bud, afholdt de sig fra arbejde om søndagen i overensstemmelse med kirkens skik. Efter at have opnået den højeste magt havde Rom trampet Guds sabbat under fode for at ophøje sin egen; men Afrikas menigheder, skjult i næsten tusind år, havde ingen del i dette frafald. Da de blev bragt under Roms herredømme, blev de tvunget til at tilsidesætte den sande og ophøje den falske sabbat; men næppe havde de genvundet deres uafhængighed, før de vendte tilbage til lydighed mod det fjerde bud.

Disse optegnelser fra fortiden åbenbarer tydeligt Roms fjendskab mod den sande sabbat og dens forsvarere samt de midler, som hun anvender for at ære den institution, hun selv har skabt. Guds ord lærer, at disse scener skal gentages, når romersk-katolikker og protestanter vil forene sig om ophøjelsen af søndagen.

Profetien i Åbenbaringen 13 erklærer, at den magt, der fremstilles ved dyret med de lamlignende horn, skal få »jorden og dem, der bor derpå«, til at tilbede pavedømmet — her symboliseret ved dyret »som en leopard«. Dyret med de to horn skal også sige »til dem, der bor på jorden, at de skal gøre et billede til dyret«; og desuden skal det befale alle, »både små og store, rige og fattige, frie og trælle«, at modtage dyrets mærke. Åbenbaringen 13:11–16. Det er blevet påvist, at De Forenede Stater er den magt, der fremstilles ved dyret med de lamlignende horn, og at denne profeti vil blive opfyldt, når De Forenede Stater skal håndhæve helligholdelsen af søndagen, som Rom gør krav på som den særlige anerkendelse af dets overhøjhed. Men i denne hyldest til pavedømmet vil De Forenede Stater ikke stå alene. Roms indflydelse i de lande, der engang anerkendte dets herredømme, er endnu langt fra tilintetgjort. Og profetien forudsiger en genoprettelse af dets magt. »Og jeg så et af dets hoveder, som om det var såret til døden; og dets dødelige sår blev lægt, og hele verden undrede sig efter dyret.« Vers 3. Tildelingen af det dødelige sår peger på pavedømmets fald i 1798. Derefter, siger profeten, »blev dets dødelige sår lægt, og hele verden undrede sig efter dyret.« Paulus siger klart, at »syndens menneske« vil fortsætte indtil det andet komme. 2 Thessalonikerbrev 2:3–8. Helt til tidens afslutning vil han føre bedragets værk videre. Og åbenbareren erklærer, også med henvisning til pavedømmet: »Alle, som bor på jorden, skal tilbede ham, enhver hvis navn ikke er skrevet i livets bog.« Åbenbaringen 13:8. Både i den gamle og i den nye verden vil pavedømmet modtage hyldest i den ære, der gives søndagsinstitutionen, som udelukkende hviler på den romerske kirkes autoritet.

“Siden midten af det nittende århundrede har profetiens studerende i De Forenede Stater fremført dette vidnesbyrd for verden. I de begivenheder, som nu finder sted, ses en hastig

fremadskriden hen imod opfyldelsen af forudsigelsen. Hos protestantiske lærere findes den samme påstand om guddommelig myndighed for søndagshelligholdelse og den samme mangel på skriftmæssigt bevis som hos de pavelige ledere, der opdigtede mirakler for at træde i stedet for et bud fra Gud. Påstanden om, at Guds domme kommer over mennesker på grund af deres overtrædelse af søndagssabbatten, vil blive gentaget; allerede nu begynder den at blive fremført med eftertryk. Og en bevægelse for at gennemtvinge søndagshelligholdelse vinder hurtigt frem.”

„Forunderlig i sin skarpsindighed og list er den romerske kirke. Den kan læse, hvad der skal komme. Den bier på sin tid, idet den ser, at de protestantiske kirker viser den hyldest ved deres antagelse af den falske sabbat, og at de forbereder sig på at håndhæve den ved netop de midler, som den selv anvendte i svundne dage. De, som forkaster sandhedens lys, vil dog søge hjælp hos denne selvudråbte ufejlbarlige magt for at ophøje en institution, som har sit ophav hos hende. Hvor villigt den vil komme protestanterne til hjælp i dette værk, er det ikke vanskeligt at formode. Hvem forstår bedre end de pavelige ledere, hvordan man skal omgås dem, der er ulydige mod kirken?“

Den romersk-katolske kirke udgør med alle sine forgreninger over hele verden én vældig organisation under pavestolens kontrol og indrettet til at tjene dens interesser. Dens millioner af kirkemedlemmer i alle verdens lande undervises i at betragte sig selv som bundet af troskab mod paven. Hvad enten deres nationalitet eller deres regering er, skal de anse kirkens myndighed for at stå over al anden. Skønt de måtte aflægge ed og dermed love staten deres loyalitet, ligger bag dette dog løftet om lydighed mod Rom, som løser dem fra enhver forpligtelse, der er fjendtlig mod dens interesser.

"Historien vidner om hendes listige og vedholdende bestræbelser på at indsmigre sig i nationernes anliggender; og, når hun først har vundet fodfæste, at fremme sine egne mål, selv på fyrsters og folks ruin. I året 1204 aftvang pave Innocens III Peter II, konge af Aragonien, følgende usædvanlige ed: 'Jeg, Peter, aragoniernes konge, bekender og lover altid at være trofast og lydig mod min herre, pave Innocens, mod hans katolske efterfølgere og den romerske kirke, og trofast at bevare mit kongerige i hans lydighed, idet jeg forsvarer den katolske tro og forfølger kættersk fordærv.' —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec."

„55. Dette er i overensstemmelse med påstandene vedrørende den romerske pontiffs magt, ‘at det er ham tilladt at afsætte kejsere’ og ‘at han kan løse undersætter fra deres troskabspligt mod uretfærdige herskere.’ — Mosheim, b. 3, årh. 11, del 2, kap. 2, afsn. 9, note 17.

„Og lad det erindres, at det er Roms påstand, at hun aldrig forandrer sig. Gregor VII's og Innocens III's principper er stadig den romersk-katolske kirkes principper. Og hvis hun blot havde magten, ville hun føre dem ud i livet med lige så stor kraft nu som i tidligere århundreder. Protestanter ved kun lidet, hvad de gør, når de foreslår at modtage Roms hjælp i arbejdet med søndagens ophøjelse. Mens de er optaget af at virkeliggøre deres hensigt, sigter Rom mod at genoprette sin magt, at genvinde sit tabte overherredømme. Blot dette princip én gang bliver fastslået i De Forenede Stater, at kirken må anvende eller kontrollere statens magt; at religiøse forskrifter må håndhæves ved verdslige love; kort sagt, at kirkens og statens

myndighed skal herske over samvittigheden, da er Roms sejr i dette land sikret.

„Guds ord har givet advarsel om den forestående fare; hvis dette ikke påagtes, vil den protestantiske verden først erfare, hvad Roms hensigter i virkeligheden er, når det er for sent at undslippe snaren. Hun vokser stiltfærdigt i magt. Hendes læresætninger øver deres indflydelse i lovgivende forsamlinger, i kirkerne og i menneskers hjerter. Hun opfører sine høje og mægtige bygninger, i hvis hemmelige skjulesteder hendes tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Listigt og ubemærket styrker hun sine kræfter for at fremme sine egne mål, når tiden kommer, da hun skal slå til. Alt, hvad hun ønsker, er et fordelagtigt udgangspunkt, og dette bliver hende allerede givet. Vi skal snart se og føle, hvad hensigten med det romerske element er. Enhver, som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådrage sig bebrejdelse og forfølgelse.“ The Great Controversy, 563–581.